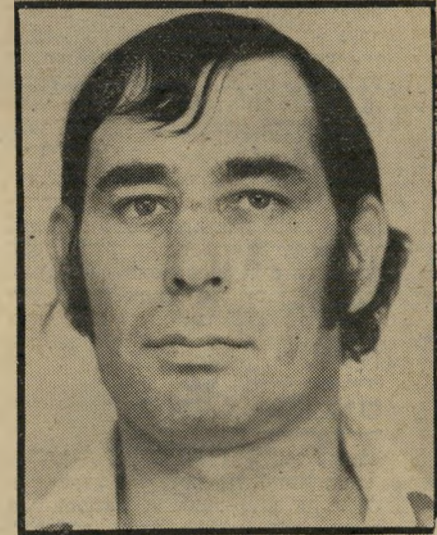

רואה שאני סגור והסבך ננדי, לא מאסר...
 עולם, יותר טוב לשבת בכספת * שמה...
ש.ג.: לא, אז אני לא רוצה לצאת ככה.
צ.פ.: זה הכי טוב מה שיש בעולם.
 אם כבר סגור עליך הסבך, זה אתה צריך
 להתייעץ עם עורך דין, רק עם עורך דין.
 שמע לי, אתה בחור לא טיפש, אני לא
 מדבר עם אחד מהאלה משכונת ההתקווה,
 מהאלה. אתה נראה בחור פיקח...
ש.ג.: יש גס ביניהם מספיק פיקחים.
צ.פ.: אתה רואה קודם כל שהחומר
 חזק עליך, אתה עושה חשבון, ונותן
 לעורך דין לשקול, זה כשיש להם סיוע
 חזק עליך, אתה מבין? חוץ מהחקירה
 מההודאה שלך, זה חסר להם, אתה מבין,
 ההודאה שלך חסרה להם. אם היום ההודאה
 שלך באה להם, אז אתה באופן אוטומטי...
ש.ג.: אם יש להם ההודאה שלי, הם
 לא היו צריכים אפילו כלום!
צ.פ.: מואשם ברצח — מאסר-עולם.
ש.ג.: כמה לוקח היום עורך דין על
 דבר כזה?

הבן
 שהיה ביחסים גרועים עם אמו,
 הציע אחוזים מהירושה ל-
 חברו, בתנאי שיחזל את האם הסוררת.

צ.פ.: 200 אלף לירות תיק כזה. אבל
 הוא יכול לעשות לך את זה אפילו ב...
 לא, בהריגה הוא יכול לעשות לך "דיל"
 איתם על שלוש שנים. איך קוראים לזה?
 ניסיון להריגה, משהו כזה. יש סעיף כזה,
 אתה שומע.

ש.ג.: הוא פעם, החוקר הזה, רצה
 הריגה.

צ.פ.: אל תסכים הריגה!
ש.ג.: ראה שלא יוצא ממני כלום, עשה
 לי, פתח לי ספר חוקים, הביא לי משהו
 על שלוש שנים, אבל אני לא רואה את
 זה. נתן לי את הספר לקרוא את זה, לא
 רצה בהתחלה, אמר לי: "תקרא! תקרא!"
 אמרתי: "יש לי זמן בתא שלי בשקט."
צ.פ.: בוא אני אגיד לך. יש ניסיון
 הריגה, שזה עד שלוש שנים, והריגה,
 שזה עד 15 שנים, ורצח, שזה מאסר-עולם.

ש.ג.: לא, הביא לי משהו שזה עד
 תשע שנים, הוא ניסה לשכנע, הוא רואה
 שאין לו חומר, אז ניסה לשכנע אותי
 להודות. הוא אמר: "תראה, במקום שתאכל
 מאסר-עולם, תאכל את זה ככה חפץ."
 אני נשבע לך שאני בא להעיד בשבילך.
 הוא רצה לצאת מזה.
צ.פ.: זה טוב שאתה לא נשבר...
ש.ג.: אני מביא אותו לעצבים, הוא
 מדבר מדבר, ואני מתחיל לפהק, אתה
 יודע מהשיעמום שלי, כבר הוא מתעצבן.
 אז אני שם-לב ואומר לו: "אתה יודע
 מה, אני לא ישר טוב בליה, אל תחשוב
 שאני ישן טוב בליה. בוא נשתה כוס
 קפה, אני מזמין אותך." אומר: "לא, עוד
 יחשבו שלקחתי שוחד." יושבים עם עוד
 שלושה חוקרים, הלכו הביאו קפה, אני
 שותה וכאילו נרגעתי. אני אומר לו:
 "נכשיו אני יותר מרוכז, הוא מתחיל לדבר,
 אני מחפש עץ להתעצבן. הוא חושב
 שאני מתרגז על המיליון שלי, אחר-כך
 נכנס אחד עוד יותר גדול, עם שני פלאי
 פלים. עם מישקפיים. מנסה לדובב אותי.
 מנסה מנסה, פתאום אני פורץ בצחוק.
 שואל אותי למה אני צוחק, "אני צוחק כי
 כל השאלות שאתה שואל אותי כבר שאלו
 אותי כל-כך הרבה פעמים, שאני כבר
 אוטומטית יודע להגיד את זה בעל-פה."

ש.ג.: זה טוב שאתה לא נשבר...
ש.ג.: אני מביא אותו לעצבים, הוא
 מדבר מדבר, ואני מתחיל לפהק, אתה
 יודע מהשיעמום שלי, כבר הוא מתעצבן.
 אז אני שם-לב ואומר לו: "אתה יודע
 מה, אני לא ישר טוב בליה, אל תחשוב
 שאני ישן טוב בליה. בוא נשתה כוס
 קפה, אני מזמין אותך." אומר: "לא, עוד
 יחשבו שלקחתי שוחד." יושבים עם עוד
 שלושה חוקרים, הלכו הביאו קפה, אני
 שותה וכאילו נרגעתי. אני אומר לו:
 "נכשיו אני יותר מרוכז, הוא מתחיל לדבר,
 אני מחפש עץ להתעצבן. הוא חושב
 שאני מתרגז על המיליון שלי, אחר-כך
 נכנס אחד עוד יותר גדול, עם שני פלאי
 פלים. עם מישקפיים. מנסה לדובב אותי.
 מנסה מנסה, פתאום אני פורץ בצחוק.
 שואל אותי למה אני צוחק, "אני צוחק כי
 כל השאלות שאתה שואל אותי כבר שאלו
 אותי כל-כך הרבה פעמים, שאני כבר
 אוטומטית יודע להגיד את זה בעל-פה."

* כספת — מאסר-עולם בלשון עבריינים.

הגופה

שלצווארה כרוכה מיטפחת, נראתה שלווה
 בסותה. קשה היה לקבוע מה היתה סיבת
 המוות. אפילו הפאטולוג היה בספק אם לא מתה מוות טבעי.

צ.פ.: אתה רואה, זה טוב, אתה קשוח,
 אתה כל הזמן על אותו הדבר, הם לא
 יכולים לשבור...
ש.ג.: אתה הלאה תנגן על זה: "לא
 עשיתי!" אונה שומע, שלמה, עם ביצים
 של פיל, כל הזמן תנגן אותו דבר, "אני
 לא עשיתי ולא יודע." לוקחים אותי
 לחקירה, אני יושב בחקירה, "מה נשמע?"
 מדבר על זיונים, מדבר על הכל, מוזהלים
 לדבר אתי על החקירה, אתה שומע? שום
 דבר! לא יודע שום דבר.
צ.פ.: גמרנו, רק ככה, תשב ותסתכל
 על הקיר הזה, יותר טוב מאשר תראה
 את הקיר ברמלה, אבל אם יש מקרה
 כמו שלך, ויש גיליון אישום, ובאים לי
 בהצעה "דיל" לעשות, אז אני קופץ על
 הכרבת, ואומר: "אתם יודעים מה? דיל"
 אני מוכן לעשות רק ניסיון הריגה. היית
 אני נלחם, זה שלוש שנים, נופל שנה,
 אתה יושב שנתיים, נגמר סיפור. זה לא
 כספת. לך תשב בכספת תתקרב שמה עם
 כל מאסרי העולם, איזה חיים כמו כלבים
 שמה.

ש.ג.: אי אפשר להוציא פה ניסיון
 להריגה, למה היא מתה.
צ.פ.: אתה, יש ניסיון הריגה, יש, יש.
 תשמע לי, אם אני אומר לך יש אז יש,
 ותתעניין טוב.
ש.ג.: איך? הבן-אדם מת! מת! מכה
 סימום זה הריגה.

כרטיס הביקור

של צבי פאר

ש.ג.: אדוני, אסור לך לסטות לא
 באות אחת או במילה אחת מהגריסה,
 אחרת מצינים אותך שמה.
צ.פ.: אוהו, לי אתה מספר? הכניסו
 אותי על השוד ברמת-גן. אתה יודע היה
 שוד בבורסת-היהלומים, היה שוד בבורסה
 אתה יודע?
ש.ג.: כן אני יודע.
צ.פ.: הכניסו אותי על זה שלוש פע'
 פעם שלישית.
ש.ג.: אתה זה שעשית טפסים?
צ.פ.: לא אני שעשיתי טפסים. חקרו
 אותי כל היום ושיחררו אותי. אחרי יום
 באו לעשות אצלי חיפוש. היה חשד שיש
 רימונים, באו עם מגלה מוקשים לחפש.
ש.ג.: כל הזמן אתה על אותו עניין
 של היהלומים?
צ.פ.: כן כל הזמן. למה אני חבר של
 גומדי וחבר של זה, מחפשים לי בלגן.
ש.ג.: אתה על הכוונת מה?
צ.פ.: אני יותר מדי מוכר, עיתונים
 ורשימות ובלגנים, ושמים כל הזמן בעיתון
 נים. אני לא מתעסק עם שודים, "יאשימו
 אותי על ניירת, על יהלומים, אבל לא
 על שודים. על שאני יעבוד על משהו,
 על נוכלות.

* שודים — בלשון עבריינים, "מעשי"
 שוד".

ש.ג.: עוד הפעם בגלל היהלומים הביאו
 אותך?
צ.פ.: אבל הם מחפשים את הבן-אדם
 שנכנס חצי שעה לפני זה או פחות, שזוקק
 ליהלומים שלו...

ש.ג.: שמע, מי שעשה את זה, שיהיה
 לו לבריאות. חשעה מיליון היום כתוב
 בעיתון. חשעה מיליון דולר! תכפיל את
 זה, זה 400 מיליון לירות שלנו!

צ.פ.: שמויות חביבי, אני גם ישבתי
 ברמלה על העמדה לדין, היה שם רצח
 של אחד אזולאי, רצחו אותו בתוך סנדר
 ושפרו אותו, אתה שומע?
ש.ג.: נו?

צ.פ.: והיה אחד בעל משחטת עופות,
 ישראל קרא לו. הוא לקח שלושה בדואים,
 שכר אותם בשביל לרצוח. אז אני הייתי
 מסגנר עליהם. אתה שומע, והם הביאו
 לי את העדויות שלהם. כשהביאו לי אמרתי
 להם: "אתם כולכם הולכים למאסר-עולם.
 100 אחוז, אומר לי: "למה?" אמרתי:
 "כל אחד מכם הצביע בזמן שהיה בהצבעה
 על אותו הדבר. אתה מבין? על מכסה
 של דלק, ובגלל זה אתם כל אחד מכם
 אוכלים מאסר-עולם. אתה ישראל, אפילו
 אם אחד מהם אומר עליך, אתה תאכל
 אכלו מאסר-עולם והוא אכל שנה. אחרי
 זה נכנסתי, היה לי קנס במעשיהו, פגשתי
 אותו ישראל, הוא היה במיון מחלק בגדיים.
 ואללה, אמר לי, "צביקה, אתה פיקח
 ואללה!" ככה הייתי מסגנר להם וזה הכל.
 מטומטמים, מה שאתה נותן היום בכתב

הפרקלים
 אברהם לנדשטיין
 הציע למישטרה
 להכניס סוכו לתא-המצר של הנאשם,
 כדי להקליטו ולהוציא מפיו הודאה באשמה.

הקורבן היתה אשה קשה וקפדנית, חולנית כימעט בדרישותיה
 לנקיון וסדר אשר גרמו לעיתים לחיכוכים בינה לבין בעלה. היא
 נמנעה מלהזמין את בנותיה ובניה כדי שלא ילכלכו את הדירה.

והולך להצביע, זה כבר 99 אחוז אתה
 בפנים.

**החשוד מספר
 על הוריו**

צ.פ.: ואבא אין לו מה להגיד בבית?
ש.ג.: כלום, שום דבר, אמא היא
 היחידה שהיתה קובעת. אני אתן לך דוגמה,
 שמע, אתה בא ודופק בדלת, אמא פותחת.
 אבא לא, היא תעמוד לך ליד הדלת, תפתח
 טיפה: "תנגב את הרגליים, או תוריד את
 הנעליים," אם זה קיץ אתה מוריד את
 הנעליים, אם חורף תנגב, ועוד פעם.

צ.פ.: היתה ממרמרת לך את החיים?
ש.ג.: לי, לאבא, הוא כבר יודע, מנגב
 ומנגב את הרגליים, ואם במקרה נשפכת
 לה טיפת מים או משהו, "אתה רואה,
 נכנסת לי עם מים, נכנסת לי עם בוך!"
צ.פ.: היתה אוכלת לו את הלב לי
 מיטכן?

ש.ג.: זה כלום, פסיק לעומת מה שהיא
 כל הזמן עושה לו. אז הוא אוכל את החרט
 הזה בשקט, מנגב את הרגליים פעמיים
 וחלט.

צ.פ.: הוא כעת אומר לך ברכת הגומל.
ש.ג.: אולי רק בלב.
צ.פ.: לי היתה אמא כמו שאתה מספר
 לי. אותו סיפור. יום אחד באתי בתוך
 האמבטיה, והיא התחילה לדבר אתי, ואו'
 מרת לי מה יהיה התרגזתי, אתה שומע
 שלמה, נתתי לה בוקס בתוך המיקלחת,
 נפלה לתוך האמבטיה, אתה שומע, אמרתי
 גמרה את הקאריירה.

ש.ג.: זקנה?
צ.פ.: בת 80.
ש.ג.: בחיך!
צ.פ.: זה היה לפני שלוש שנים. זה

לא כמו המיקרה עם האמא שלך, זה אמא
 חזקה אתה מבין? עוד היה לה כוח לנשום.
 אמא סוררת כמו שלך גם אני הייתי הורג.
 גם בהן צדק בחיי... הייתי מחסל אותה,
 למה אמא שלי אתה יודע מה עשתה לי
 בחיים שלי?

ש.ג.: יש לך גזיקים בראש, מי שאמר
 אמר נכון, וגם בנשים מאהבה מגיעים
 לשנאה.
צ.פ.: וכולם שנאו את האמא?
ש.ג.: אף פעם לא אמרו את זה בפנים,
 אף פעם, אבל אני יודע, אני כבר הוצאתי
 פעם מאחתי הגדולה בפירוש, כשישבנו
 אני והיא בארבע עיניים. הלכה לי דמעות.
ש.ג.: איך אבא מסתדר?

צ.פ.: קשה לו, עכשיו אין לו אף
 אחד. הוא כבר היה רגיל לשיגעונות שלה.
 אם היתה משהררת את השיגעונות לאט-
 לאט היה לו טוב, אבל בבתי-אחת.

צ.פ.: רעה, רעה. זה מהתנ"ך אמורים:
 "אשה רעה זה מר ממוות," כל היום להיות
 עם האמא?

ש.ג.: זו היו צריכים להרוג אותה
 כשהיתה קטנה.
צ.פ.: כשהיא קטנה (צוחק).